

גבריל איליזרוב - רופא ופיזיאי מפורסם

היה רופא אורתופד יהודי-רוסי שפיתח מתקן להערכת גפיים וטכנית ניתוחית הנושאים את
שמו.

גבריל איליזרוב נולד ב-15 ביוני 1921 בכפר בלוב שבמזרחה פולין (כיום חלק מבלארוס) למשפחה יהודית שהיגרה מדאסטן. זמן קצר לאחר מכן עברה המשפחה לחסאורי שבאזור ביבריגן. כבר בילדותו החל להתעניין ברפואה לאחר שרופא סייע לו לחולים מהרעלת מזון קשה. עקב נסיבות משפחתיות החל ללימוד בבית ספר יסודי בגיל 11 אך השלים במהרה את חומר הלימודים

ב-1950 קיבל איליזרוב תפקיד במחלקה הכירורגית בבית החולים שבעיר קורגן, שם החל לחזור דרכם לשפר את יכולת העצם להתאמות. ב-1952 ביקש רישום פטנט על מתקן שככל טבעות מתכת ומוותות שמרתן ליצור מעין שלד חיצוני המאפשר מניפולציה של תהליך איחוי העצם. ב-1954 קיבל את הפטנט וב-1961 הקים בבית החולים בקורגן את המרכז לשיקום כירורגי ואורתופדי, אותו ניהל עד מותו. המרכז נחנך למכוון האורתופדי הגדול בעולם.

ายיזרוב נתקל בתחילת הדרכו בחוסר אמון מהמסד הרפואי בברית המועצות כאשר הציג תוצאות של שיטתו, וזאתعقب התוצאות הטובות מדי בכיוול. ב-1955 פיתח רופא בכיר מוסקבה מתקן דומה (אך עם סחר במקום טבעי) ובקבוצת העדפת השלטון רופא מוכר מהמרכז השולטוני אל מול רופא ספר, קיבל אותו מכון הקרה ממשית מתקן המעודף לשימוש בברית המועצות. מאוחר יותר, רופאים אחרים הקשורים לשולטון העתיקו את מתקן איליזרוב במדוק והأدירו את שמו בעורתו.^[1]

למרות האירועים זכה איליזרוב להערכה רבה במחוז בו עבד והפך למנתח מפורסם. ב-1968 ניתה את האתלט האולימפי ולרי ברומל, שנפגע בתאונת אופניים ונوتה במהלך שלוש שנים לפני שהגיע לאיליזרוב מעל 20 פעמיים בטורניר לאחות שבר בעצם השוק, ללא הצלחה. איליזרוב הצליח להחזיר את אורך הרגל לקדמותו ולאחות את השבר זכה להכרה לאומית ששיסעה לו בהמשך לזכות בפרסים רבים ובמעמד רם. הוא המשיך לחזור את נושא בניית העצמות והניא בכך את היסודות לאופן הארכת הגוף - הארכת בקצב מדוד, העמסה מוקדמת של הגפה המטופלת ועוד מספר דגשים חשובים.

ב-1980 איליזרוב ניתח בהצלחה הרבה רגליו של עיתונאי איטלקי מפורסם בשם קרלו מורי. מורי פרסם את דבר הניתוח במאמר מיוחד ובכך יצאשמו של איליזרוב אל מחוץ לגבולות ברית המועצות. ב-1981 הוזמן איליזרוב לכנס באיטליה שבו הציג את טכניקת הניתוח והמכשיר שפיתח, ובהמשך הזמין למרכזי רפואיים ברחבי העולם להציג את משנתו. ב-1987 החלה התמעת שיטתו בארצות הברית. שיטותיו של איליזרוב מיושמות כיום ברחבי העולם ונחשות לטנדראט רפואי. פרופ' אלכסנדר לרנר, ראש החוג לאורתופדיה בפקולטה לרפואה בגליל של אוניברסיטת בר-אילן ומנהל המחלקה האורתופידית במרכז הרפואי "זיו" בצתת, למד את

הטכניתה במרכזה בקורס בראשותו של ד"ר איליזרוב^[2], ולאחר עלייתו לישראל בתחלת שנות התשעים היה מהמייסדים של השיטה בארץ.

ב-24 ביולי 1992 נפטר איליזרוב בקורס כתוצאה מהתקף לב.

גבריאל איליזרוב היה נשוי לוולנטינה, רופאה רדיולוגית במקצועה ונולדו להם שלושה ילדים - מרים, אלכסנדר וסוווטלנה. סוווטלנה הייתה משך תקופה רופאה אורתופידית במרכז בינלאומי להארכת גפיים בניו-יורק.

צבי ניסנוב

גיבורי העם

צבי ניסנוב נולד בשנת 1881 באגיסטן שבצפון קווקז. עלה ארץ ב-1909 יחד עם אמו ואשתו ומיד הctrף לאחיו יחזקאל ניסנוב, חבר ה"שומר" והחל לשומר בכפר תבור. תחום פעילות : מפקד בטרם מדינה .

תקופת פעילות : 1911 – 1940 .

את חינוכו הצבאי רכש בצבא הרוסי במהלך מלחמת רוסיה-יפן. שאך לעצמאות יהודית ועם שאיפה זו עלה מבאקו לארץ והctrף לאנשי העלייה השנייה. צבי ידע לדבר טורקית ובאופן טבעי תפס מקום במגוון עם השליטונות בעת ה策וך. כך היה ביבנאל (מושבה על יד טבריה) אחראי רצח יחזקאל אחיו . ב-1919 נאסר צבי ניסנוב יחד עם חברו חיים שטורמן ע"י הטורקים, והם ישבו בכלא עכו (היו הראשונים אסירים המחרתו) שנה ו-7 חודשים. צבי היה לראש האסירים בכלא, ומשם גם פעל. כשהטורקים הכריחו את התושבים בארץ לקבל על עצם את הנtinyות הטורקית (קבלת נתינות

טורקיה או גירוש מהארץ), צבוי נלחם כדי להשאיר כמה שיטור יהודים בארץ, וזייף תעודות ודרוכונים שפותרו את היהודים מגויס לצבא הטורקי. כשהיא מחלק, צבוי המשיך בפועל. בתקופת מלחמת העולם הראשונה (1914-1918) היה אחד מפעילי "השומר". דאג להסתיר נשקי, להבריח חברים מחובת עבוזת הכפיה בצבא הטורקי ועוד.. צבוי לחק חלק בהקמת יישובים. הקים את וכפר גלעדי (1916) ומאוחר יותר לאחר המלחמה גם את עין חרוד (1921).

צבוי חלה בשחפת ובתקופה זו שימש "ሞכתר" ליודי טבריה. דרכו העבירו כל דבר בעל חשיבות בין היהודים לעربים. צבוי נاصر ע"י חסן-בך, עונה קשה והוגלה לטורכיה. ידיעת השפה ויכולתו כמתוך העמידה אותו בראש האסירים. חזר לארכז לאחר המלחמה ועם אנשי גזוד העבודה עלה לעין חרוד. בתפקידו היה אחראי ליחסים עם העربים השכנים ולעניניהם הביטחוניים. מראהו, רוכב על סוסתו בראש שירות הולמים לגוש נוריס נהרט בלב רבים. צבוי התגייס למשטרת הבריטית בגליל, כפי שעשו כמה מאנשיו "השומר". טיפח קשרים עם העربים וידע להביןם, התגייס למשטרת, והיה לנכס. תכופות נשלח ע"י המפקדים הבריטיים לפטור סוכנים בקרב העARBים. הוא מילא תפקיד של קצין פוליטי.

اشתו וריה, אם שלושת ילדיו, עמדו לצידיו כל השנים. הקימה אז את ביתם בטבריה. בזמן הקמת מפעל החשמל (רוטנברג) בנהריים היה צבוי אחראי לביטחון המפעל. אח"כ עבר לעבוד ולהיות בחיפה. הקים לפרנסתו פנסיון, ושם אירח את מנהיגי האוכלוסייה הערבית, כדי לעשות "סולחה". בתקופת בן גוריון העARBים לא הסכימו לדבר עם בן גוריון, אלא רק עם צבוי ניסנוב, היוט שהוא הכיר את אורח חייהם, ונתן להם כבוד וייחס טוב. צבוי נפטר בשנת 1966.

יחזקאל ניסנוב

גיבורי העם

מקימי הארגונים בר גיורא והשומר, מחלוצי העלייה השנייה.

יחזקאל ניסנוב (1886 – 23 בפברואר 1911) היה מקימי הארגונים בר גיורא (1907) והשומר (1909), מחלוצי העלייה השנייה.

נולד בשנת 1886 לשושנה ושמعون, יהודים הרריים בעיר טמיר-חאן-שורה בdagstan שבczפון הקוקוז. הואגדל בבית דל ומילdotו נאלץ לצאת לעבודה פיזית. האווירה שבתחנן הייתה אווירת יושר ופשטות בקרבת עדה גאה, שככל גבריה נשוא ונשך והחופש והכבוד היו יקרים להם מן החיים עצם. בגיל שלוש-עשרה יצא לאקו בירת אזרבייג'ן, למד תפירה אצל חיטי היהודי, ובהשפעת חבריו הפעלים הצטרכ למלגה הסוציאל-דמוקרטית הרוסית ומאותר יותר, משעמד על כך שאין עתיד לייהודים בגולה, עבר לאגודה "פועלי ציון" והתקרב למתרחש בארץ ישראל.

בשנת 1906 עלה לארץ ישראל אחריו מסע-תלאות של שנה שלמה. הוא הגיע לחיפה ומשם צעד ברגל לזכרון יעקב. כדי שהחשייב במיוחד את השמירה העברית היה בין ראשוני המייסדים של הארגונים "בר גיורא" וה"השומר". לאחר שנשא אשה עבר לגיליל ושם עסק בעבודת אדמה, בשמירה וגם ברכישת קרקע. כשקنته אדמה פולה (הקוואופרציה מרחביה) נשלח לשם לסייע בעבודה ובشمירה.

ביום 23 בפברואר 1911 יצא יחזקאל וצבי בקר ממרחבה בעגלה לבנאל לשק במושבות הגליל. בדרך בין מרחבה לבית-גן ליד המושב שرونה, נרצח יחזקאל בקרב-אקדחים עם כנופייה ערבית שהתקיפה אותם ממארב. הוא הובא לקבורה ביבנאל ומשם הועברו עצמותיו לבית הקברות של חליי "השומר" בכר גלדי. בדברים לזכרו נאמר בין השאר: "שתקן מטבחו היה, ממעט בדיבורים ומצניע לכת. בשמירה העברית ראה חזות הכל ובפשותו וצניעותו השיג את אשר אחרים לא השיגו בחריפות מוח ובויכוחי סרק. הנשך וזקיפות הקומה היו בשביבו, בן קוקוז, דברים מובנים מאליהם. כמה כוחות נפש שכנו באדם זה, כמה עדינות ושקט. כה חביב היה על כולנו".

יקוטיאל אדס - אלוף בצה"ל וממתכני "מבצע יונתן"

יקוטיאל אדס, בן עדת היהודי ההרים מקוקז, נולד בתל אביב בשכונת הקוקזים. אדס היה פעיל בארגון ההגנה מגיל 15, ועבר במסגרת הכשרה כלוחם, ולאחר מכן עבר קורס מ"כים וקורס סיירים.

במלחמת הקוממיות לחם כמפקד מחלקה, בין היתר במבצע חמץ. בהמשך סופח לפלוגה המיוחדת של ההגנה [ה-PM] מחוז תל אביב, ולקח חלק בחידרות וסיורים בעורף קווי האויב. כמו כן השתלים בקורס של חיל המודיעין.

לאחר הקמת המדינה ה策רף לצה"ל, לחטיבת גבעתי. במבצע קדש באוקטובר 1956 היה מפקדה של יחידת סיור בחזית סיני ולאחר מכן התמנה למפקד גדוד 12 (ברק) בגולני, ובהמשך לקצין האג"ם של פיקוד הדרום. לאחר תפקידו זה למד אדם בבית הספר למלחמה בצרפת וכשוחרר ב-1966 התמנה למפקד חטיבת הנגב בפיקוד הדרום. במלחמת ששת הימים לחמה החטיבה במסגרת אוגדה 38 בפיקודו של אלוף אריאל שרון, והשתתפה בקרב אום-כתף בחזית המצרית. בשנת 1968 נתמנה למפקד חטיבת גולני. כמפקד החטיבה יוזם אדם תוכנית להשבחת הפיקוד הזרוע בלחטיבת אמצעות עידוד בוגרי הפנימיה הצבאית לצד בית הספר הריאלי בחיפה להתגייס לחטיבה, אדם יוזם ופיקד על פעולות מבצעיות רבות של יחידות החטיבה בגבול הצפון, ושל סיירות גולני בפרט", בסוריה, לבנון ובירדן, ובכלל זה הפשיטה על מוצב החרווט. בשנת 1970 מונה לראש מטה פיקוד הצפון והועלה לדרגת תא"ל בתפקיד זה היה אחראי בין היתר להקמת הביצורים ברמת הגולן ובחרמון. לאחר שנתיים בתפקיד הושאל למוסד ושימש כראש אג"ם "צומת". עם פרוץ מלחמת יום הchipורדים שב מגנו של אלוף פיקוד הצפון, האלוף יצחק חומי והיה שותף לבלימת מתקפת הצבא הסורי ברמת הגולן. ביום 21-22 באוקטובר 1973 פיקד על "מבצע קינוח", המבצע הפיקודי לכיבוש רכס החרמון בסיום המלחמה. בתום המלחמה, הועלה לדרגת אלוף, והחליף בפברואר 1974 את אריאל שרון כמפקד אוגדה 143, ולאחר כך מונה למפקד אוגדה 252, במסגרת זו היה מפקד הכוחות בסיני. לאחר מס' ספר חודשים, ביולי 1974 מונה לאלוף פיקוד הדרום, תפקיד שמילא עד מרץ 1976, עת התמנה לתפקיד ראש אג"ם. במסגרת תפקיד זה השתתף בתכנון מבצע יונתן, אחר-כך יצא להשתלמות בארצות הברית וכשוחרר התמנה לתפקיד סגן הרמטכ"ל וראש אג"ם, והוא אחראי בין היתר על תכנון הפעצת הכוח הגרעיני בעיראק.

ב-1982 יועד לתפקיד ראש המוסד. ביום הרבייעי למלחמת לבנון הראשונה יצא אדם לשירות יחד עם אלפיים חיים סלע. הם סיירו במושב הבופור ומשם המשיכו לבניין בכפר דוחא, ליד העיירה דאמורה. בעת שהייתהם בבניין החלה הפגזה ממחבלים והם ירדו למרטף, שם הסתתרו מחבלים, שפתחו עליהם באש והרגו את שני הקצינים הבכירים. כוח מיחידת שלדג בפיקוד גיורא ענבר וטל ורדי בסיווע לוחמי גולני הרג את המוחבלים וחילץ את גופתו של אדם.

אדם הובא לקבורה בבית העם הצבאי קריית שאול, כשהוא מניח אחורי אישת ושני ילדים - הבית אורנה והבן, אודי, לימים אלוף פיקוד הצפון בשנים 2005-2006.

על שמו של יקוטיאל אדס קרויים דרך אדס בצפון ירושלים וمتיכון אדס, כמו גם רחובות בערים השונות, וכן היישוב גבע בנימין, אשר שמו הלא-רשמי הוא "אדס".

יפה ירקוני- אחת הזרמות המוכרות בישראל

למעלה מישים שנים קריירה. מעלה אלפי שירים מוקלטים. יפה ירקוני- האישה, השירים והקול שלוו אותו מילדות היו לפסקול חיינו.

היא נולדה כיפה אברמוב בת בכורה לאברהם ומלכה במשפחה בת שלושה ילדים. הוריה עלו לארץ ישראל מהקווקז בתחילת המאה העשרים. היא החלה את דרכה האמנויות בגיל צעיר, כרכדנית בלהקת הבלט של גרטרד קראוס וכזמרת בבית הקפה המשפחתי בגבעת רמב"ם (כיום חלק מגבעתיים). באוגוסט 1940 נישאה ליוסף גוטstein, שהתגייס يوم לאחר הנישואין והוא מראשוני המתנדבים היהודיים לצה"ל הבריטי, הוא וחבריו צורפו מאוחר יותר לbrigade היהודית. יוסף גוטstein נהרג ב-29 במרץ 1945 במערכה על נהר סני, בזירה האיטלקית במהלך העולם השנייה, אחד משיריה, "אוריה", נכתב לזכרו. את נסiona הראשון כזמרת רכשה ירקוני בלהקת "ה>thisteron" של חטיבת גבעתי שפעלה תקופה מלחמת העצמאות. היא שירתה גם כאלחוטאית בחטיבה. שני שירים שלמה מאותה התקופה, "האמני" ו"בואה" ו"bab el ad" הפכו להיות מסמלי המלחמה. עם קום המדינה החלה ירקוני בהקלטה שירים אצל "רדיו דוקטור" שמיד הופיעו בתוכנית "בקשתך לשירים עבריים" שהושמעה בקול ישראל. מאז הקליטה מאות שירים, ביניהם שירי ילדים ובאים ("עגלת עם סוסה", "דובון ימבו"), "אחותי הקטנה", שירים לאומניים ("רבותי ההיסטוריה חוזרת", "הן אפשר"), שירים סלוניים ("אל נא תאמר לי שלום", "קרה זה רק הפעם", "היה היה לי טנגו") ואף שירי פופ ("יעינים" ירקות", "כל היונים"). את מרבית שיריה כתבו הציגונאים טולי רביב וחיים חפר והמלחין בובי פנחי. ירקוני אף הקליטה את שיריה הראשוניים של נעמי שמר, שהיו שירי ילדים כמו "הדודאר בא היום". ירקוני הופיעה גם באולמות החשובים בעולם, בעיקר בארץ הארץ ובפריז. אף על פי שהיא שירים "סלוניים" רבים ששימשו גם כmoziket רקע לירקודים, עיקר פרסומה נבע משיריה לפני הצלילים בתקופת המלחמות, וכך זכתה לכינוי "זמרת המלחמות", אותו היא אינה אוהבת. אמצעי התקשרות נAGOו ליחס לה יריבות עם הזמרת שושנה דמארי, אף על פי שהדבר אינו נכון, ושתי הזמרות אף שיתפו פעולה מספר פעמים. בשנת 1983 נפטר בעלה השני שייקה באופן פתאומי. ירקוני זכתה בפרס ישראל בשנת היובל למדינת ישראל, 1998. בשנת 2001 אמרה ירקוני בתוכנית "מה בוער" של גלי צה"ל דברים שהתרפשו באמצעות השוואת השוואה בין מעשי צה"ל בשתיים לבין מעשי הנאצים בשואה. היא הכחישה שדבריה כוונו לנושא השואה. התבטאות זו גרמה לעוינות כלפי הצללים מהצייבור, בעיקר בקרב הימין. איוםים וכתב נאצה רבים נשלו אליה. ב-3 בדצמבר 2006 נערך ליפה ירקוני ערבי הצדעה בהיכל התרבות בהנחתת רמה מסינגר ויואב גינאי ובהשתתפות שלמה ידוב, ליליה מרוקס, עדנה גרון, משה בקר, אלון אולארכז'יק, ישראלה אסגו, רפאל מירילא, דורית ראובני, אילנית, אביבה אבידן, דוד ד'אור ואוהד חיטמן. אם לאורית (שוחט, עיתונאית ב"הארץ"), לתמי ולרוצי (גורשותו של מאיר סוויסה). שבתא-8 נבדים וسبתא-רבתא ל-5 נינים.

הרב יעקב יצחקי

(כונה לעיתים היעב"ץ או בהדרי"ץ - בן הרב יצחק; ^[1] 1 בספטמבר 1846, י"ג באול ה'תר"ו - 11 ביוני 1917, כ"א בסיוון ה'תרע"ז) היה הרב הראשי ואב בית דין בדאגסטן שברוסיה, חוקר של ההיסטוריה של עם ישראל, ומיסיד המושבה באר יעקב.

נולד בדרבנט שבdagstan לרבי יצחק בן יעקב, ולמד תורה מפי אביו וכן למד בבית ספר ריאלי לימודי חול ואת השפה הרוסית. אך עם זאת, התנגד בהמשך לתנועת ההשכלה. בשנת 1868, כשהמלאו לו 22 שנה, התמנה על ידי אביו ובהסכמה נכבד העדה, לרבי הראשי ואב בית דין למדינותdagstan. במהלך כהונתו הוא עמד בקשרים עם רבנים שונים בתקופתו, ובמיוחד הרבה להחילין אגרות עם גודלי הרבנים ברוסיה, פולין, טורקיה, פרס, כורדיסטן וארץ ישראל.

הרבי יצחקי הטיף לקהילתו לעלות לישראל ורבים עלו אליה ביוזמתו. בשנת ה'תרס"ז, לאחר ארבעים שנות כהונה כרבה הראשי של dagstan, התפטר מתפקידו ועלה לארץ ישראל עם אשטו ושני בניו. בניו האחרים: דוד, מאיר, חנה ונפתלי - נשארו בקוקוז.

בשנת ה'תרס"ח (1908) הניח אבן פינה וייסד את המושבה באר יעקב שנקרה על שמו. הוא ואשתו חסידה התישבו בירושלים, ושם המשיך בלימוד תורה ובכתיבתה. במלחמות העולם הראשונה סבל מצוקת רעב ומחלות, ושני בניו נלקחו לשירות העבודה בצבא הטורקי. בז' בסיוון ה'תרע"ז - 1917 נפטרה רעייתו כשהייתה בת 69, ושבועיים אחר כך נפטר גם הוא, ונקבר בבית הקברות בהר הזיתים.

תחומי התעניינותו היו מגוונים: ספרות, מדעי היהדות, תאולוגיה כללית, היסטוריה ואריאולוגיה. הוא היה חבר בחברת "מרבי-השכלה" שבסטרבורג, כתב ופרסם מאמרים בעיתונות של אותן התקופה, בהם: "המגיד", "המלך", "הלבנון" ו"המאסף", וכן בכתביו עת אחרים. דבריו, בין השאר, נכתבו עבור האנשים שהתעניינו בחקר צפונות העדה היהודית שבהר הקוקוז.

חלק גדול מכתביו וагרותיו אבד, אך המעת שנשאר שופך אור על חייו היהודי הקוקוז. אגרותיו שרדו נמסרו לארכיון האוניברסיטה העברית בירושלים.

באנגלתו "קדמות היהודים ההרריים" הוא כותב: "אני לא מתיימר לכטוט את הקורות ומחכה שיערוו החוקרים בקאים ומומחים שיגלו תפוצות, לתועלת בני העדה ועם ישראל ויצא חבל עב וחזק אשר קצחו האחד וקשרו את הגולה אשר הגלה שלמןאסר מלך אשר בשנת 207 לפני הספירה, וקצחו השני נמשך עד ימינו אלה".

האקדמיה המזרחית לשונות ביקשה ממנו לחבר ספר "דקדוק לשון טאט'", לשם כך ערך מסעות תחקיר בקרבת עדתו ואסף חומר רב ופרסם אותו בעיתונות.

חיבורו המרכזי הוא "אהלי יעקב". במהלך כתיבת הספר הוא דבק במסורת של בני עדתו, וכהיסטוריון הוא ניפה את דבריהם וניסה להביא רק את העובדות המבוססות. בספרו עוסק יצחקי בעשרות השבטים ועל השתייכות העדה, לטענתו, בספר שבטים שהוגלו מארץ ישראל.

בחיבורו הוא מזהה את דאגסטן כמלך מדי ולא פוסח על השפעתה הרבה של העדה היהודית החרנית על התגויות העם הכספי. יצחקי מגלה שמילים נוכריות רבות הנמצאות בתלמוד לקוחות מהשפה הטאטית, ושהרבה מחכמי העדה השתתפו בחיבור התלמוד והביאו מלשונים לתוכו.

את החומר לכתביו אסף וליקט יצחקי בנבאים, בתלמוד, במדרשים ובספרי מסעות עתיקים ונדרים. לשם השגת החומר הדרوش לו נסע יצחקי מספר פעמים ברחבי קווקז, ביקר בבתי עליון, בדק את הממצאות ותאריכיהן, בדק את החורבות ובא בקשרים עם השכנים המוסלמים.

לרבות יעקב יצחקי צאצאים ונכדים, נינים ובני נינים בקווקז ובארץ ישראל, אחד מהם הוא המרצה הרב רונן שאולוב שמוסר يوم שיעורים ודברי תורה ועוסק בהזרה בתשובה וקיורב לבבות בשיעורי מוסר בארץ בעולם.

רוב צאצאי הרב יצחקי רוחקים מהתורה ומקיומ המצאות ורבבים טוענים שהרב שאולוב הוא ממשיך דרכו, מה גם מעדים בני העדה שהרב ניכר בכרייזמה והעוז ובמסירות נפש לעדה עצמה וכל עדת בני ישראל בכל העולם כמו שהיה לשלבו הרב יעקב יצחקי